ΕΤΟΣ ΙΒ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1898 Ἀριθ. 543

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Σύνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ αὐτοκτοῦσαι. Β'.—Ἐντυπώσεις ταξειδίου. Κρήτη. — Ὁ θάνατος τῆς βασιλίσσης Λουΐζης (ὑπὸ δος Ἑλένης Γεωργιάδου). — Χαμένο ὄνειρο ὑπὸ δος Εἰρήνης Ζαβιτσάνου).—Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου Β'.—Ἄλπεις, Ἔμμετρος περιγραφὴ ταξειδίου (ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλῆ. — Ἐπαγγελματικὸν σχολεῖον τῆς Ἑνώσεως. — Ἐκπαιδευτικόν.—Κολοσσιαῖα γυναικεία ἐπιχείρησις. — Συνταγαί.— Συμβουλαί. — Ἐπιφυλλίς,

ΑΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΣΑΙ

Β'

Ἡ ἐπιδημία τῶν αὐτοκτονιῶν ἔχει καὶ ἄλλα ἐλατήρια πλὴν τῆς προσβληθείσης φιλοτιμίας τῆς κόρης. Αὕτη ὡς ἀνατρέφεται σήμερον δὲν δύναται νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὰς τρικυμίας τῆς ζωῆς. Καὶ φυσικῶς καὶ ἠθικῶς εἶναι ἐξηντλημένη, πρὶν ἀκόμη νὰ ζήσῃ, πρὶν ἀκόμη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στενοῦ κύκλου τοῦ σχολείου, τῶν παιγνίων καὶ τῶν κουκλῶν της. Ἀπὸ μικρά, νήπιον ἔτι καὶ ἡ οἰκιακὴ καὶ ἡ σχολικὴ ἀνατροφὴ τείνουν εἰς τὸ νὰ τὴν καταστήσουν ἓν νευρόσπαστον εὔπλαστον καὶ εὐμάλακτον. Ὁ προορισμός της μήπως δὲν εἶναι πῶς νὰ ὑπακούῃ καὶ νὰ ὑποτάσσηται εἰς ὅλους καὶ εἰς ὅλα; Λοιπόν, ἐὰν δείξῃ ὀλίγην θέλησιν, ὀλίγον χαρακτῆρα, μήτηρ καὶ διδασκάλισσα συνωμοτοῦν πῶς ἐπιτηδειότερον νὰ καταπνίξουν τὴν θέλησιν, πῶς νὰ ἐξασθενίσουν τὸν χαρακτῆρα. Ἡ ἀνάπτυξις ποιᾶς τινος αὐτενεργείας, ποιᾶς τινος τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας ἐνισχύσεως, εἶναι πράγματα ἐντελῶς ἄγνωστα εἰς τὴν γυναικείαν ἀνατροφήν. Ἡ μικρὰ εἶναι καλὴ καὶ ἀγαπητή, ὅταν ὑπακούῃ τυφλῶς, ὅταν κάμνῃ ἀνεξετάστως ὅ,τι διατάσσεται νὰ κάμῃ· ὅταν ἐργάζεται καὶ μελετᾷ περισσότερον· ὅταν σκέπτεται, ἐρωτᾷ καὶ παίζῃ ὀλιγώτερον. Ἀλλ' ἔρχεται ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ μηχανικῶς καὶ μονομερῶς ἐργαζόμενον πνεῦμα κουράζεται· καθ' ἣν τὸ ἀκινητοῦν σῶμα ἐξαντλεῖται, καθ' ἣν ἡ διὰ τῆς μεθόδου τοιαύτης ἀνατροφῆς ναρκωμένη καρδία ἀφυπνίζεται. Ὅσον περισσότερον καιρὸ ἔμεινε νεκρά, τόσον μεγαλητέραν αἰσθάνεται τώρα τὴν ἀνάγκην νὰ ζήσῃ μὲ ἔντασιν, νὰ ἀπολαύσῃ τὴν γλυκεῖαν χαρὰν τῶν ἀγνώστων παλμῶν, οἵτινες ὡς μεθυστικὴ μουσικὴ συγκλονίζουν τὰ στήθη της. Καὶ ἀφίνεται νὰ παρασυρθῇ εὔκολα ἀπὸ τὴν μουσικὴν αὐτήν, χωρὶς θέλησιν, χωρὶς χαρακτῆρα, ὅπως τὴν ἔκαμαν, ὅπως τὴν ἐδημιούργησαν οἱ συνωμόσαντες κατὰ τῆς εὐτυχίας της. Ἀγνοοῦσα ἐντελῶς τὸν κόσμον μὲ τὰ ψεύδη καὶ τὰς πλάνας καὶ τὰς ὑποκρισίας καὶ τὰς κωμῳδίας του, πιστεύει ὅτι πᾶν ὅ,τι λάμπει εἶναι χρυσός, καὶ δημιουργεῖ μὲ τὴν ἀπειρίαν καὶ ἀθῳότητά της ἕνα κόσμον φανταστικόν, εἰς τὸν ὁποῖον, φεῦ! μόνη αὐτὴ ζῇ μὲ τὰ ἰδανικά της καὶ τὴν εὐπιστίαν της. Ὁ κόσμος της αὐτὸς εἶναι κατοικημένος ἀπὸ ἀγγέλους, ἀπὸ τέλεια ὄντα, τὰ ὁποῖα μόνον διὰ τοῦ ἄκρου τῶν πτερύγων των ἅπτονται τῆς γῆς. Τί χρυσᾶ παλάτια, τί μυρισμένους κήπους, τί μαγικὰς ὀρχήστρας δὲν δημιουργεῖ ἡ εὐπιστία της διὰ τοὺς ἀγγέλους; αὐτούς! Καὶ αἰσθάνεται καὶ αὐτὴ αἴφνης, ὅτι ἔχει πτερὰ, καὶ ὅτι πετᾷ εἰς παραδείσους εὐτυχίας!

Ἀλλ' ἐξυπνᾷ μίαν πρωΐαν πρὸ τῆς ἀπαισίας, πρὸ τῆς ἀμειλίκτου πραγματικότητος. Οἱ παράδεισοι καὶ αἱ μαγικαὶ ὀρχήστραι καὶ τὰ χρυσᾶ παλάτια κρημνίζονται τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο πρὸ τῶν ἀνοιχθέντων τέλος ὀφθαλμῶν της καὶ οἱ ἄγγελοι χωρὶς πτερὰ τώρα, μαῦροι ὡς κόρακες πετοῦν μακράν, ἀφοῦ κατεκερμάτισαν μὲ τὸ σκληρὸν ράμφος των τὴν πτωχὴν καρδίαν της. Εἰς ἐπίμετρον οἱ ἠθικοὶ πολῖται τῆς συμφορᾶς της, οἱ κατὰ τὸ πλεῖστον δημιουργοὶ τῆς δυστυχίας της, ἀντὶ νὰ ἐννοήσουν τὸ λάθος των καὶ νὰ συμπαθήσουν τὸ ἀτυχὲς θῦμα τῆς ἀνοήτου καὶ ἀσκόπου ἀνατροφῆς των, ρίπτονται ἀνηλεεῖς κατ' αὐτῆς καὶ συμπληροῦν τὸ ἡμιτελεσθὲν ἔργον τοῦ δημίου τῆς ψυχῆς της.

Ποῦ τότε νεῦρα ὑγιῆ καὶ μῦς χαλύβδινοι, ὅπως συγκρατή-

σιον τὸ πανταχόθεν δερόμενον ἀτυχὲς πλάσμα; Ποῦ σθένος ἠθικὸν καὶ καρτερία ψυχῆς, ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀπαισίαν καταιγίδα; Ποῦ νοῦς ἰσχυρός, ὅπως φιλοσοφῶν ἀντλήσῃ ἐκ τοῦ μαθήματος δίδαγμα; Τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς μένει καὶ πάλιν κλειστὸν πρὸ τῶν τυφλωμένων τώρα ὑπὸ τοῦ πόνου καὶ τῶν δακρύων ὀφθαλμῶν τῆς κόρης. Καὶ διὰ τοῦτο ζητεῖ ἀπὸ τὸν θάνατον τὴν λήθην, τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἡσυχίαν, τὴν ὁποίαν τῆς ἀρνεῖται ἡ ζωή.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

ΚΡΗΤΗ

Ὡς νὰ εὑρισκώμεθα ὑπὸ τὰς ζώνας τῶν τροπικῶν, τόσον ἀσφυκτικὴ εἶναι ἡ ζέστη. Ὁ ἥλιος καίει, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πνιγηρά. Ἂν καὶ ἔσβησαν πρὸ πολλοῦ αἱ φλόγες, ἡ γῆ ὅμως φαίνεται ἀχνίζουσα ἀκόμη καὶ ἀποπνέουσα πῦρ. Διερχόμεθα μέχρι τοῦ ἄκρου αὐτῆς τὴν κεντρικὴν ἀρτηρίαν ὑπὸ τὰς αὐτὰς πάντοτε ἐντυπώσεις. Ὑπὸ τὰ ἐρείπια ποῦ καί που προβάλλουν ἐκ τοῦ προχείρου κατασκευασθέντα ξύλινα παραπήγματα ἢ καὶ μικρὰ ἰσόγεια οἰκοδομήματα, εἰς τὰ ὁποῖα μετὰ καταφανοῦς φόβου ἔχουν ἐγκατασταθῆ διάφοροι μικροπωληταὶ Χριστιανοί. Βιοπαλασταὶ ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τίποτε ἄλλο δὲν ἔχουν νὰ χάσουν παρὰ μόνον τὴν ζωήν των. Σύζυγοι, ἀδελφαί, παιδιὰ εἶναι ὑπὸ ἀσφάλειαν, ἀναπνέουν μακρὰν τὸν ζωογόνον τῆς ἐλευθερίας ἀέρα. Αὐτοὶ παλαίουν ἐδῶ μὲ τὸν θάνατον, ζοῦν καὶ ἀγωνίζονται ἐπὶ τρομεροῦ ἡφαιστείου διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ξενητευμένων οἰκογενειῶν των.

Χωρικοὶ Χριστιανοὶ συνκλάδονται ἐδῶ μὲ Ἑβραίους ρυπαρούς, τῶν ὁποίων τὰ ὀστεώδη πρόσωπα διηγοῦνται βίον ὅλον στερήσεων, κληρονομίαν ὅλην πείνης καὶ ἀθλιότητος. Ἐκεῖ Ὀθωμανίδες μὲ μαῦρον ποδήρη χιτῶνα καὶ μαῦρον ἐκ διαφανοῦς μετάξης γιασμάκι, καὶ μαῦρα ὡς ἄνθρακας μάτια, τρέχουν, φεύγουν ὡς σκιαὶ πένθους, ὡς φαντάσματα διαφυγόντα τὸν ζωντανὸν τάφον τοῦ γυναικωνίτου, τὸν ὁποῖον ὁ Δάντης δὲν εἶχε φαντασθῆ ὅταν ἔγραφε τὴν Κόλασίν του. Καὶ εἰς συμπλήρωμα τῆς μαύρης εἰκόνος ἐπιφαίνεται ἀπὸ τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχάθησαν, διολισθαίνουσαι μᾶλλον μὲ τὰ κίτρινα πέδιλά των ἢ βαδίζουσαι αἱ χανούμισσαι, ἐν μικρὸν καραβάνιον Αἰθιόπων, μὲ ἀναστήματα γιγάντεια μὲ σάρκας ὡς ἀπὸ ἔβενον, μὲ κνήμας καὶ μὲ βραχίονας τορνευτοὺς καὶ λαμπυρίζοντας ὑπὸ τὸν λευκὸν ἥλιον. Ἄνδρες μαῦροι! Γίγαντες μαῦροι! ἤθελα νὰ εἴπω. Διότι σπανίως εἰς τὴν λευκὴν φυλήν μας, τὴν προνομοιοῦχον, ἀπαντᾷ τις τοιούτους κολοσσούς, τοιαῦτα σώματα ἀθλητικὰ καὶ εὔκαμπτα καὶ ἐλαστικά, ὡσεὶ οἱ ἁρμοὶ καὶ οἱ μυῶνές των νὰ ἦσαν ἀπὸ χάλυβα, ὡσεὶ οἱ βηματισμοί των νὰ ἐγίνοντο ἐπάνω εἰς πούπουλα καὶ νὰ μὴν ἤγγιζαν τὴν γῆν. Γυμνοὶ σχεδόν, μὲ ἓν εἶδος σκούφου ἄσπρου εἰς τὴν κεφαλήν, καὶ ἀνυπόδητοι, ἐχάθησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν ἀντικρυνὸν στενὸν δρομίσκον καὶ ἀφῆκαν ὄπισθεν των ὡς τὴν αἴγλην καὶ ἀκτινοβολίαν μαύρων μαργαριτῶν καὶ μαύρων ἀδαμάντων.

Ἐξήλθομεν τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ καὶ διευθυνόμεθα πρὸς τὸν κῆπον. *Ἐδῶ ἦτον ὁ κῆπος*, ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ὁ εὐγενὴς ὁδηγός μας, ὡς εἶχεν εἴπει πρὸ ὀλίγου: Ἐδῶ ἦταν αἱ χριστιανικαὶ οἰκίαι. Ἐρήμωσις καὶ καταστροφὴ ἐβασίλευε καὶ ἐδῶ. Ἀπὸ τὸν θαλερὸν ἄλλοτε παράδεισον, δὲν ἔμειναν πλέον παρὰ ὀλίγα δένδρα, παρημελημένα, δίψασμένα, μὲ τὰ φύλλα των πρὸς τὰ κάτω, μὲ τὰς γυμνὰς κορυφάς των κυμαινομένας ἀπὸ τὸν ἄνεμον, πένθιμα, μελαγχολικά, ὡσεὶ σκιάζοντα τάφους καὶ ἀνθρωπίνους μόνον σκελετούς. Ἔχασαν καὶ αὐτὰ τὴν χαράν των· ἔχασαν τὰς ἑορτάς καὶ τὰς πανηγύρεις των. Ἔλειψεν ἀπὸ τὰς δενδροστοιχίας των ἡ ζωή, τὴν ὁποίαν ἐσκόρπιζαν τὰ ὡραῖα μαῦρα μάτια τῶν ἀδικοσκοτωμένων ἢ καὶ ξενητευμένων τώρα περιπατητριῶν. Ἔχασαν τὴν χάριν τῶν γραμμῶν καὶ τὴν ἁρμονίαν τῶν κινήσεων καὶ τὸν πλοῦτον των καλλονῶν καὶ τὸ σφρῖγος καὶ τὴν νεότητα καὶ τὴν ζωήν, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐσκορπίζετο εἰς τὰ μυρισμένα των ἄνδηρα.

Πέραν ἐκεῖ τοῦ κήπου ἐξετείνετο μεγάλη ἀπέρκντος ἡ μετοξὺ Χανίων καὶ Χαλέπας πεδιάς, γυμνή, χωρὶς ἓν πράσινον φύλλον, μὲ μόνην τὴν ἀποτυφλωτικὴν τοῦ κιτρινολεύκου ἡλίου χροιάν. Πρὸς ἀνατολάς, ὡς ἐπὶ λοφίσκου, ἡ μικρὰ ὄασις τῆς Χαλέπας ἐσκόρπιζε τὰς σμαραγδίνους φωτοσκιάσεις της, ἄθικτος αὐτὴ καὶ σεβαστὴ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πολυχρώμων σημαιῶν τῶν ἐγκατεστημένων ἐκεῖ ξένων ἀντιπροσώπων.

Αἴφνης τὴν μονοτονίαν τὴν ὠχρόλευκον διακόπτει μακρὰ μαύρη ἅλυσις, ἑλικοειδῶς ἐξελισσομένη καὶ ἀναδιπλουμένη, ὡς ὄρις ἀπέραντος, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ὁποίου ἐκυμάτιζε καθ' ὅλον τὸ μῆκος μία κατακόκκινη λωρίς. Καὶ ὁ ὄρις αὐτὸς ὁ γιγάντειος, ὁ ὁποῖος ὁλονὲν ἐμάκραινε καὶ ὁλονὲν ἐγίνετο μεγαλείτερος, καὶ ἔτρεχεν, καὶ ἐκυμαίνετο καὶ συνεσφίγγετο καὶ πάλιν ἀνεδιπλοῦτο καὶ ἐλεπτύνετο καὶ ἐξώρμα, ὡς κατὰ φανταστικοῦ ἐχθροῦ, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ συτρίψῃ εἰς τὰ μεταλλικὰς ἤδη ἀνκλαμπὰς ἀναδίδοντα στέρνα του, ἦτον ἓν τάγμα Τούρκων ἱππέων, οἱ ὁποῖοι ἐγυμνάζοντο. Τοῦρκοι καὶ πάλιν. Ἐδῶ ὡς καὶ ἐκεῖ ὁ Μινώταυρος τῆς συγχρόνου Κρήτης παρίσταται κινδυνωδέστερος τοῦ Μινωταύρου τῆς ἀρχαιότητος. Ἐκεῖνος εἶχεν ἓν μόνον στόμα. Οὗτος ἔχει στόματα πολλὰ χαλύβδινα, καὶ ἀποπνέει φωτιὰν καὶ καίει καὶ καταβροχθίζει καὶ δεκατίζει τόσην νεότητα καὶ τόσην ζωήν.

Προωρισμένος λοιπὸν πάντοτε εἰς ἑκατόμβας ἀπὸ ἀνθρώπινα κόκκαλα ὁ τόπος αὐτός! Καὶ δὲν θὰ εὑρεθῇ ἐπὶ τέλους κομμία νεωτέρα Ἀριάδνη, ἡ ὁποία νὰ δώσῃ καὶπάλιν τὸν μίτον τῆς σωτηρίας εἰς τὰ ἀτυχῆ θύματα! Δὲν θὰ σηκωθῇ ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸν τάφον της καμμία ἀπὸ τὰς τόσας Μελισίδας νύμφας, αἱ ὁποῖαι ἐγκλούχησαν τὸν Δία, δὲν θὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὸν Ὄλυμπον ἡ Ἀμάλθεια ἡ ὁποία ἐπὶ τῶν ὀρέων αὐτῶν ἐκέρδισε τὴν ἀθανασίαν της, ἵνα μὲ τὸ μαγικὸν κέρας της σώσῃ τὴν ὡραίαν πατρίδα της, τὴν περιζήτητον τῆς Μεσογείου μνηστήν;

Καὶ ἐνῷ ἐκεῖ μέσα ὑπεράνω τῶν ἐρειπίων καὶ τοῦ ἀχνίζοντος αἵματος ἡ Κρήτη μου ἐφάνη ἐκπροσωποῦσα τὸν τελειότερον τύπον τῆς ἁγιότητος, ἐδῶ εἰς τὸν ἀναπεπταμένον αὐτὸν ὁρίζοντα ἡ Κρήτη μοῦ φαίνεται περιβεβλημένη τὴν ἀλουργίδα καὶ φέρουσα τὸ στέμμα καὶ τὸ σκῆπτρον τῆς μητρὸς καὶ τροφοῦ τῶν Ὀλυμπίων τῆς ἀρχαιότητος. Μεγάλη, ὑπέροχος, μὲ τίτλους εὐγενείας καὶ δόξης; ἄλλων αἰώνων καὶ ἄλλων ἰδεωδῶν ἐποχῶν, δὲν εἶναι πλέον τοῦ κόσμου τούτου. Καὶ ὡς ὄνειρον μακρυνόν, ὡς ὀπτασίαν φανταστικὴν εἶδα τότε τὴν Κρήτην εἰς ἀποθέωσιν ἐν τῷ μέσῳ νέων φλογῶν καὶ νέου ἀκτινωτοῦ φώτων. Ἀνῆλθεν οὕτω ὑψουμένη πάντοτε ἐπὶ τοῦ πυρίνου θρόνου της εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη, τὴν πατρίδα τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ ὡραίου. Τὰ ὅπλα τότε ἐσίγησαν, οἱ ποταμοὶ τοῦ αἵματος ἐστείρευσαν, καὶ ὁ Ποσειδῶν, ὁ Ἕλλην θεὸς τῶν θαλασσῶν, ἐξέπλωσε τὴν γαλανόλευκον σινδόνην του, ἐπὶ τοῦ κενοταφίου τῆς Κρήτης. Τὸ κυανόλευκον ὄνειρον τῆς μάρτυρος ἐπραγματοποιήθη.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΛΟΥΪΖΗΣ

Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἡ Ἑλλὰς πενθεῖ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς τοῦ βασιλέως της, τῆς βασιλίσσης Λουΐζης τῆς Δανίας, τῆς μεγάλης πενθερᾶς τῆς Εὐρώπης, ὡς τὴν ἀπεκάλουν.

Μέχρι τοῦδε ἡ ἱστορία ἀριθμεῖ μεγάλας βασιλίσσας καὶ αὐτοκρατείρας πολλάς, αἵτινες ἔλαβον τὸν τίτλον των ἀπὸ τὴν πολιτικὴν δράσιν καὶ μεγαλοφυΐαν των. Ἀλλὰ τὸν τίτλον τῆς μεγάλης πενθερᾶς μόνον ἡ βασίλισσα Λουΐζα ἀπέκτησεν, εἶναι δὲ οὗτος ἐξ ἴσου, ἐὰν μὴ μᾶλλον τιμητικὸς τοῦ τῆς μεγάλης βασιλίσσης. Ἐὰν δύο μεγάλων καὶ κραταιῶν κρατῶν οἱ ὑπέρτατοι ἄρχοντες ἐμοιράσθησαν τὴν αἴγλην καὶ τὰ βάρη τῶν στεμμάτων των μὲ τὰς θυγατέρας τῆς βασιλίσσης Λουΐζης· ἐὰν εἷς ἄλλοτε μέγας λαός, ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν δουλείαν, εἰς τοὺς κόλπους τῆς γυναικός αὐτῆς ἐζήτησε τὸν κυρίαρχόν του, τί ἄλλο σημαίνει τοῦτο, ἢ ὅτι αἱ ἀρεταὶ τῆς μητρὸς τοιούτων τέκνων ἦσαν ὑπέροχοι καὶ ὅτι ἡ ἀνεπιφύλακτος αὕτη ἐμπιστοσύνη τῇ ἀπένεμε τὸν ὑπέρτατον τίτλον, ὃν δύναται νὰ φιλοδοξήσῃ γυνή: *τὸν τῆς μεγάλης μητρός*;

Καὶ ἡ μεγάλη μήτηρ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχεστέρα τῶν μεγάλων καὶ κραταιῶν τοῦ κόσμου βασιλισσῶν καὶ αὐτοκρατειρῶν. Εἶδε τὰ τέκνα της, τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, πάντα εὐτυχῆ ἐπὶ τῶν μεγαλητέρων τῆς Εὐρώπης θρόνων, ἀπέκτησε τὴν ἀγάπην τῶν ὑπηκόων της καὶ τὴν συμπάθειαν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ κόσμου ὅλου καὶ ἀπέθανεν ὑπέργηρως, χωρὶς πόνους καὶ βασάνους, εἰς τοὺς κόλπους τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας της, πενθουμένη ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ὅλην. Ἰδοὺ ἐστεμμένη κεφαλή, ἣν δὲν ἐβάρυνε τὸ στέμμα καὶ ἣν δὲν ἐπλήγωσαν αἱ ὑπὸ τὰ στέμματα κρυπτόμεναι συνήθως ἄκανθαι. Ἀπέθανεν, ὡς ἔζησεν εὐτυχής, καὶ ἐὰν ἐκδηλώσεις πένθους περιβάλλουσι σήμερον τὸν νεκρόν της, τὰ δι' αὐτὴν χυνόμενα δάκρυα εἶναι γλυκύτατα· Κλαίουν τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐτυχίαν μιᾶς μεγάλης εὐτυχοῦς γυναικός.

Ἐλένη Γεωργιάδου

ΧΑΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

Βράδυασε καὶ τὸ μαῦρο σκοτάδι εἶχε σιγὰ-σιγὰ περιζώσει τὴν πλάσιν· ἡ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος τῆς ἡμέρας ὁλόενα γενόντανε λιγώτερος, ὡς ποῦ νὰ βασιλεύῃ ὁλότελα ἡ ἡσυχία κ' ἡ νέκρα. Δὲν ἀκουόντανε παρὰ ὁ θόρυβος τῶν φύλλων, ποῦ κουνοῦσε ἀγάλι' ἀγάλια τὸ δροσερὸ ἀεράκι καὶ κάπου - κάπου τὸ ἥσυχο βῆμα τοῦ διαβάτη, ποῦ γυρίζοντας στίτι του ἐτάραζε τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Τ' ἀστεράκια φαινόντανε πειὸ ὤμορφα, γιατὶ τὸ φεγγάρι, κρυμμένο πειά, δὲν τοὺς σκέπαζε τὴν ὀμορφιὰ μὲ τὴ λάμψι του.

Καθισμένη σιμὰ στὸ κρεββάτι τῆς ἄρρωστης κόρης της, ποῦ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνας ἥσυχος καὶ γλυκὸς ὕπνος τῆς εἶχε κλείσει τὰ κουρασμένα ματόφυλλα, καὶ κλίνοντας στὸ στῆθος τὸ κεφάλι της σὲ ἄπειρες σκέψεις φαινόντανε βυθισμένη. Ἔστρεφε κάθε λίγο τὴ μάτια της στὸ ἰσόγειο τοῦ σκιτιοῦ της παράθυρο κ' ἔπειτα στὴν ἄρρωστη κόρη της καὶ πάλε στὸ στῆθος ἔγερνε κουρασμένο τὸ κεφάλι.

—Θἄλθῃ, θὰ περάσῃ, ἀπόψε;

Αὐτὴ ἤτανε ἡ σκέψι, ποῦ τὴν ἐβασάνιζε.

Κάθε βράδυ τὸ παράθυρό της ἔμενε ἀνοιχτὸ καὶ κάθε βράδυ τὴν ἴδια ὥρα περνοῦσε ἐκεῖνος.

Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε μιλήσει καὶ ὅμως ἡ λυπημένη καὶ θλιβερὴ ματιά του, πόσα δὲν τῆς εἶχε πῇ!

Εἶναι τώρα δυὸ μῆνες, ποῦ πάντα τῆς ἴδιες ὧρες τὸν βλέπει. Κι' αὐτή, ἐνῷ πρὶν ἀγκαλιάζοντας τὴν ὀρφανὴ κόρη της, τὸ μονχχό της καμάρι, τὴ μοναχή της ἐλπίδα, ἔπειτα ἀπὸ τοῦ ἀντρός της τὸ θάνατο, αἰσθανόντανε τὴ δύναμι νὰ πολεμήσῃ κάθε καινούριο αἴσθημα, νὰ λησμονήσῃ, ποῦ ἤτανε ἀκόμα νειὰ καὶ ποῦ μπορροῦσε νἄχε ἀκόμα χαρὲς καὶ γιὰ κείνην ἡ ζωή, τώρα χτυπᾷ ἡ καρδιά της, ὅταν κοντεύῃ ἡ ὥρα, ποῦ κεῖνος θὰ περάσῃ καὶ κρύβεται πίτω ἀπὸ τοῦ παραθυριοῦ τὰ τζάμια γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ, γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴ ματιά του κατρωμένη στὰ παράθυρά της. Τώρα, ὅταν σκύφτῃ νὰ φιλήσῃ τὸ καϋμέ ο ἀπὸ τὸν πυρετὸ μάγουλο τῆς κόρης της καὶ τὰ φλογισμένα της χείλη, ὅταν αἰσθάνεται τὴν ματιά της ποῦ ἀκουμπάει σιὴ δική της κι' ὅταν ἀκούῃ τὰ ἀγαπημένα χειλάκια νὰ τὴν κράζουνε «μαμμά»—λέξι, ποῦ τόσο γλυκὰ ἀντηχέει στὴ φιλόστοργη τῆς μητέρας καρδιὰ—χίλια αἰσθήματα γεννιῶνται σιὴν καρδιά της καὶ κρύπτει μὲ τρελλὰ φιλιὰ στὸ στῆθος της τὸ ἀγαπημένο τοῦ παιδιοῦ της προσωπάκι, γιατὶ φοβᾶται μὴ διαβάσῃ στὸ πρόσωπό της τὴ λαχτάρα, μὴ νοιώσῃ, ποῦ τῆς μαμμᾶς της ἡ καρδιὰ δὲν εἶναι πειὰ ὁλάκαιρη δική της.

Εἶναι λίγες μέρες, ποῦ δὲν τὸν εἶδε, εἶναι λίγες μέρες, ποῦ τὸ παράθυρό της ἔμενε κλειστό, γιατὶ ἡ ἄλλη της ἀγάπη παράδερνε μὲ τὴ μακρὴ ἀρρώστεια, ποῦ τὴν ἔτρωγε.

— Θὰ μοῦ ζήσῃ τὸ παιδί μου; ρωτοῦσε κάθε μέρα τὸ γιατρὸ κ' ἐκεῖνος κουνοῦσε τὸ κεφάλι του, σὰν νἄθελε νὰ τῆς πῇ; – «ποιός ξέρει!»

Κ' ἔπειτα ἀπὸ τόση ἀγρύπνια, ἀπὸ τόση ἀπελπισιά, ἀπὸ τόσα δάκρυα, σήμερα μοιαχὰ ὁ γιατρὸς τῆς εἶπε: — Τὸ παιδί σου θὰ ζήσῃ.

Κι' ἀφοῦ γονάτισε μπροστὰ στὴν Παρθένα, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἀφοῦ μὲ δάκρυα χαρᾶς ἐφίλησε τοῦ γιατροῦ τὸ χέρι καὶ μὲ μητρικὴ παρφορὰ τὰ χειλάκια τῆς κόρης της, ποῦ τόσο φοβήθηκε μὴ κλειστοῦνε γιὰ πάντα, ὅταν ὕπνος γλυκὺς ἐχύθηκε στὴν πονεμένη τοῦ παιδιοῦ της μορφή, ἔτρεξε στὸν καθρέφτη, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν ὄψιν της καὶ χαρᾶς χαμόγελο χύθηκε στὴ μορφή της.

Ἤτανε ἀκόμα νέα καὶ ὄμορφη.

II

Βήματα ἀκούονται στῆς νύχτας τὴν ἡσυχία.

Ἡ καρδιά της χτυπᾷ· μὴν εἶναι κεῖνος; Τὸ παιδί της κοιμᾶται, ἀκούει τὴν ἥσυχη ἀναπνοή του.

Σηκώνεται σιγὰ σιγὰ καὶ πλησιάζει στὸ παράθυρο.

Αὐτὸς ἤτανε! Καὶ πρὶν προφτάσῃ ἀκόμα νὰ φύγῃ, ντροπιασμένη ἀπὸ τὸ χαμόγελο τῆς χαρᾶς, ποῦ φώτισε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ πρόσωπό της, ἕνα ρόδο λευκὸ κύλισε στὸ πάτωμα, στὰ πόδια της σιμά.

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφτῇ, τί ἔκανε στὴ ζάλη τοῦ νοῦ καὶ στῆς καρδιᾶς της τὴν λαχτάρα, τὸ σήκωσε. Ἕνα δειλὸ «εὐχαριστῶ» ἀντήχησε ἀπὸ τὸ δρόμο κ' ἔπειτα τὰ ἴδια βήματα ἀκουστήκανε στῆς νύχτας τὴν ἡσυχία.

III

— Μαμμά, μαμμά, ἀκούστηκε μιὰ βραχνὴ φωνὴ ἀπὸ τοῦ παιδιοῦ της τὸ κρεββατάκι.

— Παιδί μου, κ' ἔτρεξε στὸ κρεββάτι του σιμά, ἐνῷ ἀκόμα ἡ ἡσυχία κ' ἡ λαχτάρα καθρεφτιζόνταν στὸ πρόσωπό της.

— Δὲν εἶπε ὁ γιατρός, πῶς εἶμαι καλλίτερα σήμερα;

— Ναί, παιδί μου, θὰ ἰδῇς, πῶς γλήγορα, γλήγορα, θὰ γείνῃς καλά, γιὰ νὰ χαρῇ κ' ἡ μαμμά σου.

Καὶ χάϋδεψε τὰ λυτὰ τῆς κόρης της μαλλιά, ἐνῷ στὸ ἄλλο της χέρι κρατοῦσε τὸ ρόδο, τὸ ρόδο ἐκείνου!

— Μαμμά, δῶσέ μου αὐτό, ποῦ κρατεῖς, εἶπε μὲ παρεκάλεσμα τὸ παιδί, καὶ ἄπλωσε τὸ χεράκι της νὰ τὸ πάρῃ.

— Γιατί, παιδί μου· τί θὰ τὸ κάμῃς; θὰ τὸ μαθήσῃς, ἄφησέ μου το καλλίτερα ἐμένα.

— Δῶσέ μού το, τὸ θέλω, εἶπε μὲ πεῖσμα ἡ μικρή, γιατὶ δὲν μοῦ τὸ δίνεις; κ' ἕνα δάκρυ φένηκε σ.ὸ βλέφρό της.

Ταραγμένη ἡ μητέρα δὲν ἀπάντητεν, ἐνῷ μ' ἀγάπη βυθοῦσε τὰ μάτια της καρφωμένα ἀπάνου στὸ ἀκριβὸ ρόδο της, ποῦ τὸ παιδί της ἤθελε νὰ τῆς τὸ ἁρπάξῃ.

Μὴν ἔννοιωσε ἴσως τὸ μικρό της, ποῦ τὸ ρόδο ἐκεῖνο ἔκλεφτε ἀγάλι' ἀγάλια τῆς μαμμᾶς της τὴν ἀγάπη;

— Τὸ θέλω, τὸ θέλω, δῶσέ μου το. Κ' ἐνῷ ἡ μητέρα τῶκρυβε σιγά, σιγά, γιὰ νὰ μὴ τὸ βλέπῃ ἡ κόρη της, ἐκείνη ἔκρουψε στὸ προσκέφαλο τὸ πρόσωπό της μὲ πεῖσμα χαϋδεμένου παιδιοῦ, καὶ δάκρυα, δάκρυα πολλά, καὶ λυγμοὶ ἐβγήκανε ἀπὸ τὸ στῆθός της.

— Δὲν μ' ἀγαπᾷς, ὄχι, δὲν μ' ἀγαπᾷς πειά.

Τὸ παιδί της, τὸ παιδί της τὸ μονάκριβο πυῦμὲ τόσες ἀγρύπνιες, ποῦ μὲ τόσα δάκρυα καὶ προσευχὲς ἐγλύτωσε ἀπὸ τοῦ χάρου τὴν μαύρη ἀγκαλιά, ποῦ καὶ τὴν ζωήν της θἄδινε, γιὰ ν' ἀνθίζῃ πάντα στὸ στοματάκι του τὸ γέλοιο, σήμερα, ποῦ μόλις ἤτανε καλλίτερα ἀπὸ τὴν ἄγρια ἀρρώστια ποῦ τὸ ἐβασάνισε· σήμερα, ποῦ μόλις ἄρχιζε τὸ γλυκὸ χαμόγελο νὰ φωτίζῃ τὴν ἀρρωστημένη ὄψη του, τοῦ τῶτβυσε, ναί, τοῦ τῶτβυσε ἐκείνη, ἡ μητέρα του, καὶ γιατί; Γιὰ κεῖνον!

Ἐκεῖνος εἶναι ἡ αἰτία· τὰ πρῶτα δάκρυα ἐξ αἰτίας του τἄχυσε.

Κι' ἂν πάλι ἀρρωστήσῃ τὸ παιδί της;

Μαύρη σκέψι, σκέψι φριχτὴ γεννήθηκε στὸ νοῦ της.

Τώρα, τῆς μιλοῦνε τ' ἄφωνα ἐκεῖνα δάκρια καὶ πόσα τῆς λένε! Τῆς λένε, ποῦ ἡ ἀθῶα ἐκείνη ψυχὴ προαισθάνεται, ποῦ μιὰ μέρα μπορεῖ ἄλλος νὰ πάρῃ τῆς μαμμᾶς της τὴν ἀγάπη, τῆς μαμμᾶς της τὴν καρδιά, καὶ ποῦ μπορεῖ μιὰ μέρα στὰ γόνατα ἐκεῖνα, ποῦ τὴν ἀποκοιμήσανε μωρό, νὰ ἰδῇ ἕνα ἄλλο παιδάκι, ποῦ θὰ λάβῃ τὰ ἴδια χάδια, τὰ ἴδια φιλιά, καὶ ποῦ ἀγάλι' ἀγάλια θὰ τὴν διώξῃ ἀπὸ τῆς μητέρας της τὴν ἀγάπη!

Μὴ προαισθάνεται ὅλα αὐτὰ ἡ ἀθῶα ἐκείνη ψυχοῦλα καὶ μὲ δάκρυα τῆς λέει. «Μή, μητέρα μου, μή, ἂν θέλῃς τῆς κόρης σου τὴν εὐτυχία».

Τὸ χρῶμα τῆς ντροπῆς, ποῦ σκεπάζει τὸ πρόσωπο, ὅταν ἐννοοῦμε τὴν ἀδυναμία μας ἢ τὴν κακή μας πρᾶξι, χρωματίσε τὰ μάγουλά της.

— Πάρτο, παιδί μου, ἔχεις δίκηο, δὲν πρέπει. Ὁ Θεὸς σ' ἐγλύτωσε, γιὰ νὰ σὲ χαρίσῃ στὴ μάννα σου, γιὰ νὰ σ' ἀγαπάῃ, γιὰ ν' ἀγαπάῃ μόνον ἐσένα.

Κ' ἐπῆρε τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της καὶ σφίγγοντάς το στὰ στήθιά της τοῦδωσε τὸ λευκὸ ρόδο.

Τὸ μικρὸ εἶχε πάψει νὰ κλαίῃ, στεγνώσανε τὰ γιομάτα πεῖσμα ματάκια του, ἅρπαξε τὸ ρόδο, τῶσφιγξε, τῶσφιγξε δυνατὰ στὸ χέρι καὶ τὸ μάδησε. Τὰ γιομάτα δροσιὰ καὶ ζωὴ πρὶν φύλλα του κυλίσανε μαραμμένα στὸ πάτωμα.

Ἔτειτα σιγὰ-σιγὰ ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ ἥσυχο ἀποκοιμήθηκε στῆς μάννας του τὴν ἀγκαλιά, χωρὶς νὰ ξέρῃ, ποῦ μαδῶντας τὰ φύλλα τοῦ ρόδου, ἐμάρανε καὶ μίαν ἀγάπη, κ' ἕνα πκλμὸ στῆς μάννας του τὴν καρδιά.

IV

Ἀπὸ τότε ποτὲ πειὰ δὲν ἀνοίχτηκε τὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ της παράθυρο.

Καλάμαι 13)9)98.

Εἰρήνη Ζαβιτσιάνου

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΠΑΠΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

Β'.

Ὁ πρῶτος τῆς Ἑλλάδος θρόνος κατερρίφθη καὶ οἱ ἥρωες τῆς ἡμέρας ἔνδοξοι περιήγαγον ὡς ἐπὶ νικηφόρων ἁρμάτων τὸν θρίαμβόν των. Τυχηροτέρα τῆς Ρολὰν ἡ Παπαλεξοπούλου εἶδε πρὸς στιγμήν, τοὐλάχιστον, τὴν δόξαν ἀπτομένην αὐτῆς διὰ τῶν πτερύγων της καὶ στέφουσαντὸ μέτωπόν της διὰ τοῦ στεφάνου τῆς δάφνης. Οἱ σύντροφοί της ἐν τῇ φανταστικῇ δυστυχίᾳ, οἱ ἑταῖροι ἐν ταῖς συνωμοσίαις δὲν ἐλησμόνησαν τὴν πρωτεργάτιδα τοῦ θριάμβου των μετὰ τὴν νίκην. Ἡ Παπαλεξοπούλου ὡς προστατευτικὴ θεότης καὶ ὑπέρμαχος τοῦ πατριωτικοῦ ἰδεώδους ἀπόστολος, ὡς ἡρωὶς προβαλοῦσα στῆθος ἀτρόμητον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἀντιτάξασα τὸ *Μολὼν λαβὲ* πρὸς τὸν ζητήσαντα τὸν ἀφοπλισμὸν τῶν ἐν τῷ οἴκῳ της φανταστικὸν τῆς Ἑλλάδος διώκτην, καὶ γράψασα τὸ περίφημον ἐκεῖνο *«δὲν φοβοῦμαι παρὰ μόνον τοὺς ποντικοὺς»*, εἶχεν ἤδη ἀπαράγραπτα δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οἱ φίλοι της, οἱ λάτρεις τῆς εὐφυίας καὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ της ὡς ἄλλοι ἱππόται τοῦ μεσαίωνος ὕψωσαν θρόνον τιμῆς εἰς τὴν Ἡγερίαν των καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ὡραίου εἰδώλου των ἐτκόρπιζαν ἄφθονον τὸν λιβανωτόν. Οἱ ποιηταὶ ἐτόνιζαν εἰς τιμήν της τὰς μελῳδικωτέρας τῆς λύρας των χορδὰς καὶ ὁ Βάρδος τῆς Μεταπολιτεύσεως Σοῦτσος ἔπλεξε μὲ ὡραῖα καὶ εὐώδη τοῦ Παρνασσοῦ ἄνθη τὸ ἐγκώμιον τῆς μούσης Καλλιόπης. ὡς τὴν ἀπεκάλει.

Ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἐνθουσιῶν, ἔξαλλος, μεθυσμένος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν, εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ πρόσωπον τῆς γυναικός, ἣ ἰς παρωμοιάζετο ὁτέ μὲν πρὸς τὴν πολιοῦχον Ἀθηνᾶν, τὴν φέρουσαν ἀσπίδα καὶ δόρυ, καὶ ἄλλοτε πρὸς τὴν Ἰωάνναν δ' Ἄρκ καὶ πρὸς τὴν Ρολὰν καὶ πρὸς ὅλας τὰς ἡρωίδας τῶν ἱστορικῶν καὶ μυθολογουμένων χρόνων.

Ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις ἀπέστειλε τότε πολεμικὸν πλοῖον καὶ παρέλαβεν ἐκ Ναυπλίου τὴν Καλλιόπην Παπαλεξοπούλου ἐν δόξῃ καὶ θριάμβῳ, ὃν οὔτε ἠδύνατο νὰ ὀνειρευθῇ Ἑλληνὶς τῶν χρόνων ἐκείνων. Αἱ ὁδοί, ὁπόθεν θὰ διέβαινε τὸ θριαμβευτικὸν ἅρμα της, ἐστολίσθησαν μὲ σημαίας καὶ μὲ θηρεούς, ὅ,τι δὲ εἶχεν ἡ πρωτεύουσα εἰς ἐπιτήμους καὶ ἐπιφανεῖς, ἐτάχθη εἰς τιμητικὴν ὑποδοχὴν τῆς ἡρωίδος τῆς ἡμέρας.

Ὁ οὐρανὸς ἐβρεχεν ἄνθη ὑπὲρ τὴν κεφαλήν της. Ἡ γῆ ἀνέδιδε δάφνας ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων, οἵτινες ὡδήγουν τὴν ἅμαξάν της. Ὁ ὁρίζων ἀπήχει τὰ ἐνθουσιώδη θούρια τῶν σαλπίγγων, αἵτινες ἀνήγγελλον τὴν ἄφιξίν της. Αἱ ὁδοὶ καὶ αἱ πλατεῖαι ἐπλήμμυρουν ἀπὸ ψάλτας, οἱ ὁποῖοι εἰς ᾄσματα ἡρωϊκὰ ἐψαλλαν τὴν δόξαν της. Τέλος; ἡ πόλις σύσσωμος ἐπανηγύριζε τὴν ἡμέραν τῆς ἀποθεώσεως μιᾶς θνητῆς. Νέοι καὶ γέροντες, γυναῖκες καὶ παιδία ἐν μόνον εἶχαν ὄνειρον, πῶς νὰ ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν γυναῖκα, ἥτις ἐξεπροσώπει τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐπαναστάσεως ἐκείνης. Οἱ δημόσιοι θησαυροὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσίν της, καὶ ἐὰν ἡ Παπαλεξοπούλου ἦτο τόσον φιλοχρήματος, ὅσον καὶ φιλόδοξος ἠδύνατο νὰ πλουτήσῃ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ.

Ἀλλ' ἡ Ἑλληνὶς ἐπαναστάτις ἠγάπα ὑπὲρ ἑκυτὴν τὴν πατρίδα. Καὶ ἐὰν δὲν ἦτο πτωχή, ὄχι μόνον θὰ ἀπεποιεῖτο, ὡς ἔπραξε, τὰς χιλίας δραχμάς, ἃς ἡ Κυβέρνησις τῇ ἐψήφισεν ὡς ἰσόβιον σύνταξιν διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐκδουλεύσεις της, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν πεντακοσιάδραχμον σύνταξιν τοῦ γερουσιαστοῦ συζύγου της θὰ ἐχάριζεν εἰς τὸ Ἔθνος.

*
* *

Αἱ ἡμέραι τῆς δόξης της ἔδυσαν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην καὶ ἡ ἡρωὶς τοῦ Ναυπλίου, ἔκτοτε ἐκλείσθη εἰς τὸν οἶκόν της, ἵνα μὴ ἐξέλθῃ πλέον αὐτοῦ ἢ νεκρά. Ὁ ἀπόρθητος τῶν ἐπαναστατῶν προμαχὼν μετεβλήθη εἰς εἱρκτήν, καὶ ἡ φημισμένη ἀμαζὼν εἰς μεγάλην καὶ ἐπιβλητικὴν δεσμότιδα. Τί νὰ ἔλκυεν ἄρα ἐκεῖ μέσα ἐπὶ μίαν τεσσαρακονταετίαν ὁλόκληρον; τὴν σβεσθεῖσαν νεότητα ἢ τὴν λειμονηθεῖσαν δόξαν; Εἶχεν ἄρα αἰσθανθῆ ὅτι ὁ ἐξόριστος βασιλεὺς ἠγάπητε περισσότερον τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ὅ,τι τὴν εἶχαν ἀγαπήσει αὐτὰ τὰ γνήσια τέκνα της; Εἶχεν ἐννοήσει τὸ κατὰ τοῦ ἀθώου ἔγκλημά της καὶ μετανοημένη τώρα ἐπέβαλλεν ἑκυτὴν εἰς ἐξιλασμόν;

Αὐτὸ δὲν τὸ εἶπαν οὔτε οἱ γνωρίσαντες τὴν γυναῖκα πρὸ τοῦ θανάτου της, οὔτε οἱ πλέξαντες τὸ ἐπιτάφιον ἐγκώμιόν της. Τὴν παρέστησαν ὅλοι ἐκ συμφώνου μεγάλην πατριώτιδα καὶ μεγάλην φιλάνθρωπον. Ὁ τάφος ἐκάλυψε τὸ μυστικόν της, ὡς ἐκάλυψε τὴν αἰνιγματώδη καὶ παράδοξον ὕπαρξίν της.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΠΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β'

Kohlgrub. Ἰούλιος.

Κλεισμένη στὸ δωμάτιον μὲ τὴ φωτιὰ ἀναμμένη
Τὴ φύσι βλέπω γύρω μου ποῦ εἶνε παγωμένη,
Τοῦ ἥλιου δὲν ἐφάνηκε οὔτε ἀχτίδα μία,
Θαρρεῖς πῶς ἐχειμώνιασε, βροχὴ καὶ τρικυμία.
Ἡ καταχνιὰ τριγύρω μας τῆς κορυφαῖς σκεπάζει,
Τὸ σῶμά μου ξετάγιασε καὶ ἡ ψυχὴ στενάζει.
Ἐγὼ ποῦ πρόσμενα καὶ πῶς γαλθῇ τὸ καλοκαίρι!
Φαντάσου τί ἀπελπισιὰ σ' αὐτὰ τὰ κρύα μέρη!
Ἀμέσως κάλτσαις μάλλιναις φορέσαμε φανέλλα
Ποῦ ὅταν τὰς πέρναμε μαζῆ τὸ νόμιζαν γιὰ τρέλλα.
Δυὸ μεσοφόρια μάλλινα, χειμερινὸ φουστάνι!
Ποιὸς ξεύρ' ἡ παυοπλία μας τί αἴσθησιν σοῦ κάνει.
Καὶ μόνον ἡ ἀνάγνωσις πιστεύω σ' ἔχει ἀνάψει
Μέσ' στῆς Ἀθήνας τὴ φρικτὴ τοῦ Ἰουλίου κάψι.
Καὶ τώρα ἐμαζεύθηκε ἡ συντροφιά μας ὅλη,
Ἀπέναντί μας βλέπομε τ' ὡραῖο περιβόλι.
Κι' ἡ Γερμανίδα φίλη μου ἐκάθησε στὸ πλάϊ
Μὲ ὅλα της τὰ σύνεργα γιὰ νὰ μᾶς φτιάσῃ τσάϊ.
Τριγύρω γέλοιο καὶ κακό, μεγάλη φλυαρία
Τὸ Kaffee-Klatsch *τῶν Γερμανῶν καὶ λίγη ἐργασία.*
Ἡ μιὰ διαβάζει ἀπ' ἐδῶ, ἡ ἄλλη ζωγραφίζει
Κι' ἡ ἄλλη μ' ἄνθη δροσερὰ τὸ βάζο μας στολίζει.
Μόνον ἡ Ρήνα κάθεται καὶ ἄεργος κυττάζει,
Κι' ὅταν ρωτήσω τὸ γιατί «Τὰ ἔθιμα σπουδάζει»
Κι' ἐγὼ τὴν πέννα ἔπιασα μὲ σὲ γιὰ νὰ μιλήσω.
Θὰ θέλῃς τὸ ταξείδι μας θαρρῶ νὰ συνεχίσω.
Στὸ Brindisi *ἐπήραμε τὸ κατ' εὐθεῖαν τραῖνο,*
Ἔκανε ζέστη φοβερή. Μὲ βλέμμ' ἀπελπισμένο.
Τριγύρω της ἐκύτταξε ἡ Ρήνα μ' ἀπορία,
Καὶ μὲ ρωτοῦσε: «Βρίσκομαι λοιπὸν στὴν Ἑσπερία;
Ἀλλ' ὅμως ἴδια τὰ βουνὰ καὶ ἴδια ξεραΐλα,
Κι' ἐδῶ ἐλιαῖς καὶ θάλασσα καὶ ἡ αὐτὴ καΐλα.
Ποῦ ὅσα μοῦ ὑτέσχεσο, ποῦ ποταμοὶ καὶ δάση;»
= Αἴ κάμε λίγ' ὑπομονὴ καὶ τὸ καλὸ θὰ φθάσῃ.
Στῆς δώδεκα ἐφθάσαμε στὴ Foggia, *καὶ ἡ Ρήνα,*
Τὸ γεῦμα ὠνειρεύετο. Εἶχε μεγάλη πεῖνα.
Πήραμε σοῦπα καὶ ροσμπίφ, πουρὲ καὶ μορταντέλα.
—Μά, τέλος πάντων, φθάνει πειά, καϋμένη Ρήνα ἔλα.
Θὰ φύγῃ ὁ σιδηρόδρομος. Μὰ αὐτὴ συνειθισμένη,
Νὰ διατάττῃ πάντοτε, καθεὶς νὰ τὴν προσμένῃ,
Δὲν τὸ κουνοῦσε κι' ἤθελε κι' ὀπωρικὸ νὰ πάρῃ,
Ἀλλ' ὅμως τῆς ἀρνήθηκα ρητῶς αὐτὴ τὴ χάρι.
Δὲν τῆς φαινόταν φοβερὸ νὰ χάναμε μιὰ μέρα,
Ἀρκεῖ ὅτι ἀνέπνεε ἰταλικὸν ἀέρα.
Ὅμως ἐγὼ καὶ τῆς στιγμαῖς τοῦ ταξειδιοῦ μετροῦσα,
Καὶ μὲ τὴ φαντασία μου στὸ Μόναχον πετοῦσα.
Ἐκεῖ θὰ συνηντώμεθα μὲ μιὰ παλιά μου φίλη,
Καὶ εἶχα τηλεγράφημα τοῦ ἐρχομοῦ μου στείλει.
Ξεύρεις ποιὰ φίλη ἐννοῶ; Τὴν ποθητὴ Γερτρούδη,
Βερολινέζα γελαστὴ σὰν δροσερὸ λουλούδι
Πρώτη φορὰ τὴ γνώρισα εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον,
Ποῦ νὰ σπουδάσω ἤμουνα στ' ὡραῖον Βερολῖνον.
Στὴν ξενητειὰ μοῦ πρόσφερε γλυκειὰ φιλοξενία,
Καὶ συνδεθήκαμε ἡ δυὸ μὲ ἱερὰ φιλία.
Ἀπὸ τὸν ἔμμορφο καιρὸ περάσαν τόσα χρόνια,
Μὰ ὅμως ἡ φιλία μας θὰ διαρκῇ αἰώνια.
Καὶ πάντα εἴχαμ' ὄνειρο νὰ ξαναϊδωθοῦμε,
Τὸ Μόναχον ὡρίσαμε γιὰ νὰ συναντηθοῦμε.

. . . . . .

Ἔδυσ' ὁ ἥλιος κι' ἡ δροσιὰ ἐσκέπασε τὴ φύσι,
Γλυκὸς ὁ ὕπνος ἔρθασε τὰ μάτια νὰ μοῦ κλείσῃ.
Κι' ἀποκοιμήθηκα βαθειὰ γερμένη στὸ βαγόνι,
Μέσ' στὰ χαράγματα ξυπνῶ, κυττάζω κι' ἤμουν μόνη.
Κι' ἡ Ρήνα;.. Τὴν ἀντίκρυσα νὰ στέκεται ἀπ' ἔξω.
—Ρήνα! Κι' ἐκείνη. — Ἄφησε, καϋμένη, νὰ προσέξω.
Τί καταρράκται! τί νερά, τί ὄρη, πρασινάδα,
Αἴ τώρα πειὰ αἰσθάνομαι μακρυά μου τὴν Ἑλλάδα,

Κ2' ἐκοτατικὴ καὶ ἄφωνη, μὲ μάτια γεγλωμένα
Στεκόταν στὸ παράθυρο. Τὰ ὄρη χιονισμένα.
Καὶ κάπου κάπου ἕνα χωριὸ μὲ τὰ μικρὰ σπητάκια,
Τόσο μακρυὰ ποῦ νόμιζες πῶς ἦταν γιὰ πουλάκια.
Τὸ φῶς ποῦ μόλις τῆς νυκτὸς ἐσκόρπιζε τὸ σκότος,
Τῶν δένδρων ὁ ψιθυρισμὸς καὶ τῶν νερῶν ὁ κρότος,
Καὶ τῆς αὐγῆς ἡ εὐωδιά, τὸ παγωμένο ἀγέρι,
Σὲ κάμαν νὰ αἰσθάνεσαι πῶς εἶσαι σ' ἄλλα μέρη.
Στὴν Ἄλα πλέον φθάναμε εἰς ἔδαφος Αὐστρίας,
Μᾶς ἔκαμαν τὴ visita *μετὰ μεγάλης βίας.*
Ξεύρεις τί λέγουν visita; *Στὰ σύνορα σὰν φθάσης,*
Σ' ἀνοίγουν τὰ μπαοῦλά σου πρὶν σ' ἄλλη γῆ περάσης.
Νὰ ἰδοῦν μὴν ἔχῃς τίποτε, κι' εὐθὺς στὸ τελωνίζουν,
Τ' ἁρπάζουν λοιπόν, φίλη μου, στ' ἀναποδογυρίζουν.
Καὶ τότε ἀμπαλάρισμα φρικτὸ σὲ περιμένει,
Μάλιστ' ἂν εἶσαι σὰν κ' ἐμᾶς βαρέως ὠπλισμένη.
Κ2' εὐθὺς ἀντιλαμβάνεσαι πῶς ἔδαφος ἀλλάζεις,
Ἀγχίζουν τὰ Γερμανικὰ κι' Αὐστριακοὺς κυττάζεις.
Ἀφοῦ ἐτελειώσαμε τὴ visita *μὲ κόπον,*
Βλέπω τὴ Ρήνα ἔξαφνα μ' ἀλλόκοτόν πως τρόπον,
Σφικτὰ στὸ χέρι νὰ κρατῇ μιὰ γνάλινη φιάλη,
Πιὸ εἶχε γεμίσει μὲ νερὸ σὰν φθάσμε στὴν Ἄλη.
Κυττάζω κι' ἦταν μὲ χαρτὶ στὰ χείλη σφραγισμένη,
Μοῦ λέγ' ἡ Ρήνα. Πάθησε καὶ εἶνε πληρωμένη.
—Τί! πληρωμένη! ἀλλὰ ποιά; δὲν σὲ καταλαμβάνω.
—Δυὸ φράγκα μοῦ ἐζήτησαν.—Τάδωσες;—Τί νὰ κάνω;
Κι' ἀμέσως μοῦ τὴ σφράγισιν καὶ μὲ ρωτοῦσαν κάτι.
Ἀπὸ τὰ γέλοια τὰ πολλὰ μοῦ πάκρυσε τὸ μάτι.
Πῶς εἶχε σπίρτο νόμισαν ἡ μποτιλίτσα κείνη,
Γιαυτὸ τὴν ἐτελώνισαν . . . κ' ἐπλήρωσ' ἡ Εἰρήνη.
—Αἴ, Ρήνα, κράτησε καλὰ τ' ἀθάνατο νερό,
Γιὰ νὰ θυμᾶσαι τὸν γλυκὸ τοῦ ταξειδιοῦ καιρό.
Στὴ Γερμανία τώρα πεζὰ τὸ ταΐνο μᾶς ὡδήγει.
Καὶ συντροφιά μας εἴχαμε τὸν ἄθεον (Ἀδίγη).
Κάτι ἀρχαῖα φρούρια, ἡ ἐκκλησιὰ Madona,
Καὶ ὅσω πλησιάζαμε τὸ νόμιζα αἴωνα.
Τ' ἀπόγευμα στὰς τέσσαρης ἡ visita *καὶ πάλι,*
Στὸ προσφιλές μου ἔδαφος τὸ πόδ' εἴχαμε βάλει.
Καὶ Γερμανοὺς ἀντίκρυσα, καὶ ἦτό τὸ Kufstein
Καὶ γύρω μου Γερμανικὸ ἠχοῦσε ja *καὶ* nein.
. . . . . .
Κ2' ἐφθάσαμε στὸ Μόναχον. Καὶ τὴ Γερτρούδη βρῆκα.
Καὶ σφικταγκαλιασθήκαμε. Πόση χαρά! Τί γλύκα
Κι' ἀμέσως μοῦ ἐσύστησε τὴν Ἄννα, φίλη νέα,
Κ2' ἐγὼ τὴ Ρήνα σύστησα κ' ἐκάμαμε παρέα.
Κ2' ἔτσι μαζῆ τ' ἄλλο πραΐ χωρὶς νὰ χάνωμ' ὥρα
Εἰς τὰς ἐννιὰ κινήσαμε γιὰ τοῦ Kohlgrub *τὴ χώρα.*
Τρεῖς ὥραις σιδηρόδρομος σὰ μιὰ στιγμὴ μᾶς φάνη
Νὰ διηγῆτ' ἡ καθεμιὰ στὴν ἄλλη δὲν προφθάνει.
Ὡραία λίμνη τὸ Starnberg *μᾶς εἴλκυσε τὸ μάτι*
Καὶ τότ' ἡ φιλαιάδαις μας μᾶς δεῖξαν τὸ παλάτι
Ποῦ ὁ Λουδοβίκος βασιλεὺς κατοίκησ' ὁ καϋμένος
Καὶ μέσ' στὴ λίμνη βρίθηκε μὲ τὸ γιατρὸ πνιγμένος.
Εἰς τὸ Murnau *φθάσαμε κατὰ τὸ μεσημέρι*
Κ2' ἐδῶ μιὰ λίμνη, Staffelsee, *κατάφυτα τὰ μέρη.*
Ἀμέσως ἐκαθήσαμε τὸ γεῦμα γιὰ νὰ φᾶμε,
Τρεῖς ὥραις δρόμος ἔμενε ὡς τὸ Kohlgrub *νὰ πᾶμε.*
Τί γεῦμα! Τί ἀπόλαυσις! Τί γέλοια καί . . . τί μπίρα!
Ἡ Ρήνα κατατρόμαξε σὰν εἶδε τὴν ποτήρα.
Καὶ τὸ Murnau *εἴδαμε, εἶνε χωριό, φιλτάτη,*
Ἀλλὰ χωριὸ γερμανικὸ κ2' αὐτὸ σημαίνει κάτι.
Μεγάλα κατασήματα, οἱ δρόμοι φροντισμένοι,
Ἐκύταζα τριγύρω μου εἰς σκέψεις βυθισμένη,
Σκεπτόμουν τὴν Ἀθήνα μας, τὴν ὤμορφή μας πόλι.
Καὶ ἀνδριάντα εἴδαμε κοντὰ σὲ περιβόλι,
Τοῦ Λουδοβίκου τὴ μορφὴ τὴν τόσο λατρευμένη
Ποῦ κατ' ἀνάγκην ἀγαποῦν ἀκόμα καὶ οἱ ξένοι.
Καὶ τώρα πλέον ἄμαξα εἰς τὸ Kohlgrub *μᾶς φέρει*
Ἀκόμη σιδηρόδρομος δὲν εἶν' σ' αὐτὰ τὰ μέρη.
Γλυκύτατος περίπατος· ψιλὴ ψιλὴ βροχοῦλα,
Καὶ τὸ ἀμάξι ἀνοικτὸ μὲ τὴ γλυκειὰ δροσοῦλα.
Μὲ σκουλαρίκι ἄμαξᾶς, καπέλο τοῦ Τυρόλου
Μ' ἕνα φτερὸ πελώριο. Κιττάζαμε καὶ διόλου
Τρυγύρωμας δὲν ἔλειπαν τὰ δάση καὶ τὰ ὄρη.
Ἀλλὰ ἐνόσῳ στὰ ψηλὰ τ' ἀμάξι ἐπροχώρει,
Ἡ δρόσος μετεβάλλετο σὲ παγωνιὰ μεγάλη
Κ2' ἔτσι στοῦ Kohlgrub *φθάσαμε τὰ παγωμένα κάλλη.*
Σ' ἀφίνω τώρα, φίλη μου, εἶν' ἕτοιμο τὸ τσάϊ
Ξέρεις στὸ κρύο τὸ πολὺ πρέπει κανεὶς νὰ φάῃ.
Καὶ ἄλλα γράμματα πολλὰ θὰ λάβῃς καὶ μεγάλα
Γιὰ τὴν ἐδῶ διαμονή, γιὰ τὸ Kohlgrub *καὶ ἄλλα.*

Δέξου λοιπὸν γλυκὸ φιλὶ
Καὶ στεῖλε μιὰ ἐπιστολὴ
Ἐδῶ στὴ Βαυαρία,

Ἡ φίλη **Φλωρεντία.**

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Τὸ Ἐπαγγελματικὸν καὶ Οἰκοκυρικὸν Σχολεῖον τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» δέχεται ἀπὸ αὔριον, 21ην Σεπτεμβρίου, μαθητρίας πρὸς ἐγγραφήν, εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης ἀρ. 13 Γραφεῖα τῆς «Ἑνώσεως».

Ἡ ἐπὶ ἓν ἔτος εὐδόκιμος λειτουργία τοῦ σχολείου τούτου καὶ τὰ ἐπιτευχθέντα εὐχάριστα ἀποτελέσματα εἰς πάντα τὰ διδαχθέντα οἰκοκυρικὰ καὶ τεχνικὰ μαθήματα κατέδειξαν πόσον ἀναγκαία ἦτο ἡ ἵδρυσίς του καὶ πόσου καλοῦ πρόξενος γίνεται διὰ τὰς νεάνιδας πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Διὰ μὲν τὰς εὐπόρους ἡ ἐξάσκησις εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα, εἰς τὴν μαγειρικήν, τὴν ραπτικὴν καὶ κοπτικὴν φορεμάτων, τὴν πιλοποιίαν, τὴν ζωγραφικήν, τὴν ἀνθοποιίαν, τὴν πλαστικήν, τὴν καταστιχογραφίαν καὶ ἄλλων χρησίμων μαθημάτων, ἀποβαίνει σωτήριος, διότι κατηρτισμένη ἤδη ἡ κόρη πρακτικῶς ἀναλαμβάνει ἀκόπως τὴν διεύθυνσιν τοῦ οἴκου καὶ οἰκονομεῖ διὰ τῶν ἀποκτηθεισῶν γνώσεών της μεγάλα ποσὰ ἐκ τῶν καθημερινῶν τοῦ οἴκου δαπανῶν.

Διὰ δὲ τὰς ἀπόρους τὸ Ἐπαγγελματικὸν Σχολεῖον ἐξασφαλίζει δι' ἐντίμου ἐργασίας αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν. Αἱ μαθήτριαι διδάσκονται συστηματικῶς καὶ ὑπὸ πεπειραμένων διδασκαλισσῶν πάσας τὰς ἀνωτέρω τέχνας, ὑπάρχουσι δὲ ἐργάτιδες, αἱ ὁποῖαι μετὰ ἑνὸς καὶ μόνου ἔτους φοίτησιν ἔμαθαν τόσα, ὅσα δὲν μανθάνουν ἐπὶ ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ ὅλα ἔτη αἱ φοιτῶσαι εἰς ἐργοστάσια.

Ἡ φοίτησις εἰς τὰ τεχνικὰ μαθήματα διὰ τὰς ἐκμανθανούσας τὴν τέχνην, ὅπως μετὰ ταῦτα ἐξασκήσουν αὐτὴν εἶναι τριετής. Μετὰ ταῦτα ὑποβάλλονται εἰς ἐξετάσεις καὶ λαμβάνουν πτυχίον. Ἡ φοίτησις διὰ τὰς ἀσκουμένας εἰς οἰκοκυρικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ μαθήματα εἶναι προαιρετικὴ καὶ ἐκτελεῖται εἰς διαφόρους ὥρας τῆς τῶν ἐργατίδων.

Δίδακτρα ὡρίσθησαν διὰ τὰς ἐργάτιδας *δρ. 8. κατὰ μῆνα μόνον* διὰ τὴν ραπτικήν, ἣν διδάσκονται καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὰς *8—12 καὶ ἀπὸ τὰς 2 – 6.*

Δρ. 10 διὰ τὴν ραπτικὴν καὶ μόνον οἱανδήποτε ἄλλην τέχνην, *δὶς* τῆς ἑβδομάδος διδασκομένην.

Δίδακτρα διὰ τὰς πρὸς ἰδίαν χρῆσιν διδασκομένας ραπτικὴν καὶ κοπτικὴν *δὶς μόνον* τῆς *ἑβδομάδος δρ. 7.* Διὰ τὰς διδασκομένας καὶ οἵαν δήποτε ἄλλην τέχνην *δὶς ἐπίσης* τῆς *ἑβδομάδος δρ. 10.* Ἡ διδασκαλία τούτων γίνεται εἰς ἰδιαιτέρας ὥρας.

Μαθήματα τακτικὰ ἄρχονται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Διὰ τὰ μαθήματα τῆς μαγειρικῆς ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς: Ἕκαστον μάθημα κυριῶν καὶ δεσποινίδων δρ. 1. Ἕκαστον μάθημα ὑπηρετρίας ἢ ἐργάτιδος λ. 50. Δύο μόνον μαθήματα μαγειρικῆς δίδονται κάθε ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς 3ης—5ης μ.μ.

Ὧραι ἐγγραφῆς μαθητριῶν ἀπὸ τῆς 11—12 καθ' ἑκάστην.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
Τμῆμα Ἐκπαιδευτικὸν

Ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1897 τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Τμῆμα τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἵδρυσε Διδασκαλεῖον πρὸς εἰδικὴν μόρφωσιν νηπιαγωγῶν καὶ μητέρων, ἐπὶ βάσεων θρησκείας, φιλοπατρίας καὶ φιλοπονίας, κατὰ τὰ νεώτατα παιδαγωγικὰ συστήματα, ἔτι δὲ καὶ τάξεις γυμναστικῆς πρός τε ἁπλῆν ἄσκησιν καὶ πρὸς μόρφωσιν εἰδικῶν διδασκαλισσῶν τῆς γυμναστικῆς.

Τὸ Διδασκαλεῖον τοῦτο, ἐντόνως ἐργασθὲν καθ' ὅλον τὸ λῆξαν σχολικὸν ἔτος, ἀπέφερεν ἀπὸ τοῦ πρώτου τούτου ἔτους τῆς ἱδρύσεώς του λίαν ἐνθαρρυντικὰ ἀποτελέσματα. Ἐκ τῆς τάξεως τῶν διδασκαλισσῶν τῆς γυμναστικῆς δεκαοκτὼ νεάνιδες καὶ ἐκ τῶν τάξεων τῶν νηπιαγωγῶν ἐννέα, ἐξετασθεῖσαι ἐνώπιον εἰδικῶν ἐπιτροπῶν, καταρτισθεισῶν διὰ Βασιλικῶν Διαταγμάτων, ἠξιώθησαν *ἐπισήμου πτυχίου, αἱ μὲν διδασκάλου γυμναστικῆς, αἱ δὲ φροεβελιανῆς νηπιαγωγοῦ.*

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν ταύτην τῶν ἐργασιῶν του, τὸ διδασκαλεῖον κατὰ τὸ δεύτερον νῦν σχολικὸν ἔτος καταρτίζεται ὡς ἑξῆς:

Μαθήματα νηπιαγωγῶν. Θεωρία Φροεβελιανοῦ συστήματος γενικὴ Παιδαγωγική, Ὑγιεινή, Νοσηλευτικὴ τῶν Παίδων, Πραγματογνωσία, Δῶρα καὶ Παίγνια Φροεβελιανά, τεχνικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ μαθήματα, ἄσματα καὶ ρυθμικὰ Παίγνια, Πρακτικὴ ἐξάσκησις εἰς τὴν περίθαλψιν νηπίων, ἄσκησις μορφώσεως καὶ διαπλάσεως νηπίων ἐν τῷ Νηπιαγωγείῳ. Μαθήματα γαλλικῆς γλώσσης μίαν ὥραν καθ' ἑκαστην.

Διάρκεια διδασκαλίας. Ἡ διδασκαλία ὁρίζεται ὑποχρεωτικὴ ἐπ ἓν ὁλόκληρον σχολικὸν ἔτος, εἰς τὸ τέρμα τοῦ ὁποίου αἱ μαθήτριαι θέλουσιν ὑποβληθῆ εἰς τὰς ἐνώπιον ἐπισήμου ἐπιτροπῆς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις. Ὧραι διδασκαλίας 8—12 καὶ 2—4 1/2 μ. μ. — **Προσόντα μαθητριῶν.** Εἰς τὸ διδασκαλεῖον εἶναι δεκταί, πλὴν τῶν πτυχιούχων τῆς Ἀρσακείου Σχολῆς καὶ αἱ ἔχουσαι Ἀπολυτήρια τῆς ἀνωτάτης τάξεως τῶν Παρθεναγωγείων καὶ πιστοποιητικὰ ἀρίστης συμπεριφορᾶς. Μὲ τὰ αὐτὰ προσόντα εἶναι δεκταὶ νεάνιδες μὴ ἐπιζητοῦσαι ἐπίσημα πτυχία, ἀλλ' ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἐκμάθωσι τὴν νηπιαγωγικὴν μέθοδον χάριν ἰδίας τελειοποιήσεως. — **Ἑσπερινὴ τάξις.** Χάριν τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ διδασκαλισσῶν θέλει ἐξακολουθήσει, καὶ ἡ ἑσπερινὴ τάξις τῶν νηπιαγωγῶν, καθ' ἣν ἀπὸ τῆς 4 1/2 — 7 1/2 μ. μ. θέλουσι διδάσκεσθαι τὰ κυριώτατα μαθήματα καὶ αἱ ἀσκήσεις τῆς μεθόδου, ὡς καὶ τὰ ἄσματα καὶ τὰ ρυθμικὰ παίγνια. — **Οἰκοτροφεῖον.** Ἐν τῷ Οἰκοτροφείῳ τοῦ Διδασκαλείου νεάνιδες μὲ τ' ἀνωτέρω προσόντα, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢ καὶ ἐντεῦθεν, θέλουσιν εὕρει δίαιταν καὶ περίθαλψιν ὅλως οἰκογενειακήν, ὑποβαλλόμεναι εἰς τὰς ὑπὸ τῆς Ἐφορείας καὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ Διδασκαλείου κανονιζομένας διατάξεις. Αὐταὶ θέλουσιν ἀκολουθεῖ τὰ ἐν τῷ Διδασκαλείῳ μαθήματα τῶν νηπιαγωγῶν.

Ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων τοῦ τε Διδασκαλείου τῶν Ναπιαγωγῶν, τοῦ Νηπιακοῦ Κήπου τοῦ Διδασκαλείου, ὁδὸς Νίκης ἀρ. 13 καὶ τῶν ἐν τῷ Ζαππείῳ τάξεων τῆς Γυμναστικῆς ὡρίσθη διὰ τὴν Δευτέραν 21 τρέχ. μηνός.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἐξακολουθοῦσι καὶ πέραν τοῦ Σεπτεμβρίου.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος).

ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

Αἱ ἄγαμοι Ἀμερικανίδες, αἱ ὑπερβαίνουσαι τὴν εἰκοσετῆ ἡλικίαν, κατήρτισαν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἑταιρίαν, ἧς τὰ κεφάλαια ἀνῆλθον εἰς ἓν ἑκατομμύριον δολάριον. Ἡ ἑταιρία αὕτη

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΝΕΟΣ ΑΟΕΓΓΡΙΝ

Ἡ μικρὰ πριγκήπισσα εἶχεν ἀνατραφῆ μὲ ἐλευθερίαν ἀμερικανικήν, ὅπως ἁρμόζει εἰς τὰ παροιμιώδη κορίτσια τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ. Ἐξήρχετο μόνη, ἐδέχετο φιλοσόφους καὶ γελωτοποιοὺς εἰς τὸ τέτον, ταξειδεύουσα ἐλάμβανε σημειώσεις ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν τοπίων. Ἀνεγίνωσκε τὰ τελευταῖα μυθιστορήματα, ἀπεδοκίμαζε τὸν Nietsche, ἔκρινε τὸν Ἴψεν καὶ ἐσπούδαζεν ἀνατομίαν.

Μεθ' ὅλα ταῦτα εἶχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ πιστεύῃ ἐξ ἴσου πρὸς τοὺς ποιητὰς καὶ πρὸς τοὺς μάντεις. Τὰς μακράς της ἑσπέρας διήρχετο μελετῶσα τὴν τύχην της, μετὰ τῆς τροφοῦ της ἤτις, ὡς ὅλαι αἱ γραῖαι, ἤξευρε νὰ βλέπῃ τὸ μέλλον εἰς τὰ χαρτὶ καὶ εἰς τὰς γραμμὰς τῆς χειρός

Μίαν ἑσπέραν ἡ γραῖα χειρομάντις τῆς εἶπε: «Οἰκοδομήσατε, πριγκήπισσα εἰς τὰ ἀπώτατα ὅρια τοῦ κράτους σας ἕνα πύργον. Ἐκεῖ νὰ ἐγκατασταθῆτε ἀπὸ τῆς νέας σελήνης. Καὶ ἐνώπιόν σας θὰ διέλθῃ ὁ μνηστὴρ τῶν ὀνείρων σας, ὁ ἰδεώδης ἱππότης τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς σας».

*
* *

Μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας ἡ πριγκήπισσα καὶ ἡ τροφός της ἀνέμεναν εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ νεοδμήτου πύργου, τὸν ὁποῖον ἐπέσρωναν λαμπρὰ ἀνακτολικὰ ὑφάσματα, ἐφώτιζαν ἄπλετα ἠλεκτρικὰ φῶτα καὶ ὑπηρέτει καθρεπτοσκεπῆς ἀνελκυστήρ. Ἡ ἡμέρα ἦτο θερμὴ καὶ χρυσῆ κόνις ἐφαίνετο διὰ μέσου τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων κυμαινομένη εἰς τὸν ὁρίζοντα. Αἴρνης ἠκούσθησαν ἠχοῦσαι σάλπιγγες, σημαῖαι καὶ θυρεοὶ ἐπεφάνησαν μακρόθεν καὶ συνοδεία μεγαλοπρεπὴς καὶ χρυσοστολισμένη προηγεῖτο κατερύθρου ἐκ βύσσης καὶ πορφύρας φορείου. Τὰ παραπετάσματα ἠγέρθησαν καὶ νεανίας ὠχρὸς στολισμένος μὲ χρυσᾶ ἐνδύματα, ἐξῆλθε μειδιῶν ἐπιχαρίτως, ὡσεὶ τὸ μειδίαμά του νὰ ἦτο ἀπὸ ἄλλον κόσμον. Ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ γείτονος μονάρχου, ὅστις εἶχε μάθει ὅτι ἡ διάσημος αὐτὴ διὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὸ πνεῦμά της πριγκήπισσα ἐζήτει νὰ ἐκλέξῃ μόνη τὸν σύντροφον τοῦ βίου της. Καὶ προσῆλθε νὰ κατα-θέσῃ εἰς τοὺς πόδας της τὸν θυμασμόν του καὶ τὴν καρδίαν του.

—Κάτελθε, εἶπεν ἡ πριγκήπισσα πρὸς τὴν τροφόν της καὶ εἰπὲ εἰς τὸν νέο αὐτὸν ἐκ μέρους μου ὅτι δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη νὰ νυμφευθῶ. Εἰπέ του νὰ θεραπευθῇ πρῶτον ἀπὸ τὴν νευρασθένειάν του, διότι δὲν ἀγαπῶ τοὺς νευρασθενικούς.

Ἡ τροφὸς ἠθέλησε νὰ ἀντιστῇ, ἀλλ' ἡ κόρη τὴν διέκοψε. «Ὕπαγε, τῆς εἶπε, καὶ ἐπάνελθε ἀμέσως».

Ἡ ἑσπέρα ἦλθε καὶ ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν τοῦ ἡλίου δύσιν ἐπεφάνη μακρόθεν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν τυμπάνων ἐρυθροσκεπασμένη στρατιά. Ἡ μουσικὴ ἐρρύθμιζε τὸν βηματισμὸν τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐπὶ μαύρου εὐγενοῦς ἵππου, ὄπισθεν τοῦ θορύβου αὐτοῦ τῶν ὅπλων καὶ τῶν ἀκτινοβολιῶν ἀνὴρ ἡλιοκαής μὲ ὀφθαλμοὺς στεγνοὺς, πλὴν λάμποντας, ὅλος ἐνέργεια καὶ φιλοδοξία ἐπεφάνη, χαιρετῶν μὲ τὸ ξίφος του τὴν πριγκήπισσαν

— Ὕπαγε, εἶπεν εἰς τὴν τροφόν της καὶ ἐξήγησε εἰς τὸν ἄνδρα αὐτὸν ὅτι δὲν ἠγάπησά ποτε τοὺς πολέμους καὶ τὸ χυνόμενον αἷμα καὶ τὰ ὄκρυα τῶν γυναικῶν καὶ τὰ θερμὰ τῶν θυμάτων πτώματα. Ὕπαγε ἀμέσως, διότι δὲν θέλω νὰ ἀπασχολῶ ἄνθρωπον τόσον σπεύδοντα εἰς τὴν ὁδόν.

Ἤρχιζε πλέον νὰ νυκτώῃ. Ἡ μικρὰ πριγκήπισσα ἤρχισε νὰ μελαγχολῇ καὶ νὰ θεωρῆται πλέον ἐγκαταλελειμμένη ἀπὸ τὴν τύχην. Σκιαὶ ἐπεφαίνοντο που κεῖ που μακράν, ἀλλ' ὡς φαντάσματα μᾶλλον. Αἱ τελευταῖαι ποιμενίδες ἐπέστρεφον μὲ τὰ ποίμνιά των καὶ τὰ ἄστρα ἤναπταν τὰ φῶτά των εἰς τὸν οὐρανόν.

—Δὲν εἶναι λοιπὸν πεπρωμένον νὰ ὑπανδρευθῶ, εἶπεν ἡ πριγκήπισσα πρὸς τὴν τροφόν της.

—Περιμείνατε ἀκόμη, εἶπεν ἡ γραῖα, ἀλλὰ μὴν εἶσθε τόσον δύσκολος. Μὴ κουράζετε τὴν τύχην.

—Πῶς θέλεις; πρέπει νὰ ὑπανδρευθῶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐκλογὴν τῆς καρδίας μου. Οἱ δελφίνοι καὶ οἱ στρατάρχαι μοῦ φαίνονται σύντροφοι ἀνιαροί. Τρέφω ἄλλας ἐλπίδας, ἄλλα ἰδεώδη. Ἀ! ἐὰν εἴξευρες!

— Δὲν εἰξεύρω πρὰ ὅτι ἡ νύκτα δροσίζει καὶ οἱ ἄλλοι μνηστῆρες βραδύνουν νὰ φανοῦν . . . .

Ἐν τούτοις ἡ σελήνη ἀνέτειλε καὶ μετ' αὐτῆς τὰ δένδρα τοῦ πλησίον δάσους ἠκούσθησαν φρικιῶντα. Ἦτο ἀρά γε μυστηριώδης τις ἐμφάνησις; Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ μαῦρα σκότη τῶν κλάδων τούτων ἐπεφάνησαν αἴρνης ὡς φωτειλὰ

θὰ προβῇ εἰς ἵδρυσιν μεγάλου ἐνδιαιτήματος, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ δύνανται νὰ διαιτῶνται περὶ τὰς χιλίας γυναῖκας. Ἕκαστον δωμάτιον ἐκ τῶν μικροτέρων καὶ πενιχροτέρων ἀντὶ δώδεκα δολλρίων τὸν μῆνα. Τὰ μεγάλα καὶ πλούσια δωμάτια θὰ στοιχίζουν ἀπὸ 20—25 δολάρια.

Τὸ ἐνδιαίτημα τοῦτο θὰ περιλαμβάνῃ αἰθούσας μουσικῆς, αἰθούσας ζωγραφικῆς καὶ ἐν γένει καλλιτεχνίας, αἰθούσας ραπτικῆς καὶ μέγα κατάστημα εἰς τὸ ὁποῖον θὰ πωλοῦνται πάντα τὰ γυναικεῖα εἴδη. Τὸ ὑπερῷον τοῦ μεγάρου τούτου θὰ ἀποτελῇ ἓν εἶδος κρεμαστῶν κήπων, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ γίνεται ὁ περίπατος, καὶ θὰ δίδωνται συναυλίαι, εἰς αὐτοσχέδιον δὲ θέατρον καὶ θεατρικαὶ παραστάσεις. Εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦτο θὰ ὑπάρχουν καὶ ἑστιατόρια, καφενεῖα, λέσχαι καὶ ζαχαροπλαστεῖα Ὅλα τὰ καταστήματα τὰ ἐν τῷ μεγάλῳ τούτῳ ἐνδιαιτήματι θὰ διευθύνωνται ἀπὸ γυναῖκας καὶ ὅλη ἡ ὑπηρεσία θὰ ἐκτελῆται παρὰ γυναικῶν. Δύο γυναῖκες ἰατροὶ καὶ δύο γυναῖκες φαρμακοποιοὶ θὰ ἐκτελῶσι τὴν ὑγιεινὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μεγάρου τούτου. Τρία παρεκκλήσια θὰ εὑρίσκωνται ἐν αὐτῷ καὶ τρεῖς γυναῖκες ἱερεῖς μετὰ τριῶν ἱεροκηρύκων γυναικῶν θὰ ἐκτελῶσι τὰς ἱερουργίας. Ἐν μιᾷ λέξει γυνὴ εἰσερχομένη εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦτο εἰκοσαέτις δύναται νὰ ἐξέλθῃ πεντηκοντοῦτις, χωρὶς νὰ τῆς λείψῃ τίποτε ἐκ τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὸν καθ' ἑκάστην βίον.

Γυναῖκες μηχανικοὶ κατήρτισαν τὸ σχέδιον τοῦ μεγάρου Γυναῖκες τοιχογράφοι, γλύπτριαι καὶ ξυλογράφοι ἀνέλαβον τὴν διακόσμησίν του Μόνον κτίσται καὶ ξυλουργοὶ ἄνδρες θὰ λάβουν ἐργασίαν εἰς τὸ κτίριον, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ δέκα πατώματα καὶ θὰ ὑπηρετῆται ἀπὸ δέκα ἀνελκυστῆρας

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ὀρτύκια. Εἶναι τὸ μόνον κυνήγι, τὸ ὁποῖον ὅτον φρέσκον εἶναι, τόσον καὶ καλλίτερον. Τὰ τυλίσσετε μὲ ἀμπελόφυλλα καὶ μὲ φέτες ψωμὶ πολὺ λεπτὲς καὶ τὰ ψήνετε εἰν τὴν σούβλαν.

Ὀρτύκια πανὲ γίνονται, ἐὰν τὰ ἀνοίξετε εἰς τὸ μέσον, ἀπὸ τὴν ράχιν καὶ τὰ βάλετε ἔτσι ἀνοιγμένα εἰς τὴν κασαρόλαν μὲ λάδι, δάφνην, ἁλατοπίπερο. Τὰ σκεπάζεσε μὲ ὀλίγον λαρδὶ καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ μισοψηθοῦν εἰς φωτιὰν σκεπασμένην. Τότε τὰ περνᾶτε ἀπὸ αὐγὰ κτυπημένα καὶ ἀπὸ γαλέταν κοπανισμένην καὶ τὰ τηγανίζετε εἰς πολὺ πάχος ἀναλελυμένον.

Ὀρτύκια σάλτσα. Τὰ τηγανίζετε μὲ βούτυρον, τοὺς προσθέτετε ὀλίγον μαϊτανό, ἓν φύλλον δάφνης, ἓν κλαδὶ βασιλικοῦ. Προσθέτετε ὀλίγον ἀλεῦρι, μισὸ ποτηράκι κρασὶ καὶ μισὸ ζουμὶ κρέατος.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ἐφωδιάσθη καὶ πάλιν μὲ ὑλικὰ ἐκλεκτῆς ποιότητος, μὲ συλλογὴν δερμάτων μοναδικήν, μὲ πλοῦτον σχεδίων καὶ σχημάτων, τὰ ὁποῖα μόνον τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦτο, τὸ ἐρέμιλλον μὲ τὰ καλλίτερα Εὐρωπαϊκὰ φέρει κατ' ἔτος. Ὁ κ. Τσάμης ἀκολουθεῖ πάντοτε κατὰ βῆμα τὴν πρόοδον τῆς τέχνης του, καὶ δὲν φείδεται δαπανῶν, οὐδὲ κόπων, ὅπως διατηρῇ τὸ κατάστημά του πρῶτον μεταξὺ ὅλων καὶ ἀπαράμιλλον εἰς τὴν κομψότητα καὶ στερεότητα τῶν ὑποδημάτων τὰ ὁποῖα κατασκευάζει.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ κ. ΚΛΑΡΑΣ ΣΤΙΝΗ

Ἡ κ. Κλάρα Στίνη ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ ταξειδίου της εἰς Παρισίους, κομίζουσα κόσμον ὅλον ἀρωμάτων καὶ μύρων καὶ νέων ἐφευρέσεων διὰ τὴν ἀνθηρότητα τοῦ προσώπου καὶ διὰ τὴν αἰωνίαν νεότητα τῶν πελατίδων τοῦ τόσην δημοτικότητα ἀποκτήσαντος μυροπωλείου της. Ἡ κ. Στίνη ἀνταποκρινομένη εἰς μεγάλην ἀνάγκην τῶν πολυπληθῶν πελατίδων της, συνεπλήρωσε καὶ τὸ κομμωτήριόν της διὰ νεκρᾶς Παρισινῆς κομμωτρίας, ἥτις ἐσπούδασε τὴν ὡραίαν τέχνην τοῦ κτενίσματος εἰς τὰ καλλίτερα Παρισινὰ κομμωτήρια καὶ ἥτις φέρει εἰς τὰς Ἀθήνας ὅλους τοὺς νεωτερισμοὺς τοῦ κλάδου τούτου.

φαντάσματα ζεύγη ἀνθρώπινα μὲ κεκαλυμμένην τὴν μορφήν. Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ὑψηλὸς γέρων λευκόθριξ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο ὡς σελήνη. Ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σουβλερὸν πίλον καὶ ἐκίνει μὲ μεγάλα σχήματα τὰς χεῖράς του πρὸς τὰ ἄνω, ὡσεὶ ὁμιλῶν πρὸς τὰ ἄστρα. Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν πύργον, καὶ μὲ φωνὴν ἰσχυρὰν, ἀνερχομένην μέχρι τοῦ ἐξώστου καὶ ψάλλουσαν, ἤρχισε νὰ λέγῃ:

— Πριγκήπισσα, ἥτις ἀπεποιήθης μὲ τόσην φρόνησιν ἕνα βασιλέα καὶ ἕνα στρατάρχην, χαῖρε! Τὴν νύκτα ταύτην μελετῶν τὸ ἱερὸν βιβλίον τοῦ στερεώματος, μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδον παρὰ τὸν ἀστέρα μου σελαγίζοντα ἀδελφὸν ἀστέρα ἑκατοντάκις ὡραιότερον τοῦ ἰδικοῦ μου. Καὶ ἦσο σύ, ὦ πριγκήπισσα, μὲ τοὺς λαμπροὺς σου ὀφθαλμοὺς, τοὺς ὡραιοτέρους ἀπὸ ὅλα τὰ ἄστρα τοῦ κόσμου. Τὰ μυστήρια τῆς φύσεως μὲ κατέστησαν ἀθάνατον. Ἀφίνω εἰς κοινοὺς δεσπότας τὴν διοίκησιν τοῦ κόσμου. Εἶμαι ὁ κύριος καὶ ἄρχων τῶν ψυχῶν καὶ ἀναγινώσκω εἰς τὸ βιβλίον τοῦ οὐρανοῦ τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κόσμων. Ὁ θεὸς μὲ ἐξέλεξεν ὡς ἀντιπρόσωπόν του εἰς τὸν πλανήτην μας. Ἀλλ' ἐπειδὴ τρέφω ἄπειρον λατρείαν εἰς τὸ κάλλος καὶ μεγάλην ἐκτίμησιν εἰς τὸ γένος, καταθέτω εἰς τοὺς πόδας σου τὴν ἀγάπην μου, καὶ αὐτὴν τὴν φιλίαν τοῦ Ἄνακτος τοῦ κόσμου.

— Ὕπαγε νὰ εἴπῃς εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, εἶπεν ἡ πριγκήπισσα πρὸς τὴν τροφόν της, ὅτι εἶναι ἄξιος πάσης τιμῆς, ἀλλὰ πολὺ γέρων δι' ἐμέ. Εἰπέ του ὅτι ἡ τρελλή μου κεφαλὴ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναπαυθῇ πλησίον εἰς τόσον αὐστηρὸν μέτωπον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοιοῦτο περιβάλλεται λευκὸν ἀκτινωτόν. Δὲν εἶμαι θεά, ἀλλ' ἁπλούστατα θνητή.

Μελαγχολικὴ ἡ τροφὸς ὑπήκουσεν.

Ἡ νὺξ εὑρίσκετο ἤδη εἰς τὸ τέρμα της. Ὁ βασιλεύς, ὁ στρατάρχης καὶ ὁ ἀστρολόγος δὲν ἦσαν πλέον ἢ ἁπλῆ ἐνθύμησις. Ἡ βασιλικὴ κόρη ἔκλαιε, διότι ἤρχιζε νὰ ἐξημερώνῃ, χωρὶς νὰ φανῇ ποτὲ ὁ Λόεγγρίν της, ὁ ἥρως τῆς καρδίας της· Μετὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ μνηστὴρ, ὁ ὑπὸ τῆς τύχης προαγγελθεὶς, δὲν θὰ ἤρχετο πλέον.

Ἡ αὐγὴ εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ μειδιᾷ εἰς τοὺς πλησίον λόφους, ὅτε τέλος ἓν φαιὸν σημεῖον ἤρχισε νὰ διακρίνεται ἐπὶ τῆς εὐρείας ὁδοῦ.

Ἡ καρδία τῆς πριγκηπίσσης ἤρχισε νὰ κτυπᾷ ἰσχυρῶς εἰς τὰ στήθη της. Ὤ! ναί! θὰ ἦτο ὁ ἀναμενόμενος. Τὸ σημεῖον ἐμεγεθύνετο καὶ ἐφαίνετο τρέχον, τρέχον. Τέρας δὲν ἦτο, ζῷον δὲν ἦτο, διότι ἐκινεῖτο ἐπὶ τροχῶν, ἀλλ' ἦτο ἀναντιρρήτως παράδοξον μηχανικὸν ζῷον κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ σίδηρος καὶ κουτσούκ. Ἐπὶ τοῦ συνόλου τούτου πλανωμένη κεφαλὴ ἦτο βεβαίως κεφαλὴ θνητοῦ.

— Ἆ! ἄ! αὐτὸς εἶναι ὁ ἰδεώδης ἱππότης. Τὸν ἀναγνωρίζω! Ὤ! πρέπει νὰ τρέξω, νὰ ρῥφῶ εἰς τοὺς πόδας του, νὰ γείνω δούλη του.

— Ἀλλά, πριγκήπισσα, εἶπεν ἡ τροφός, δὲν εἶναι παρὰ εἷς τυχαῖος ποδηλάτης.

— Πῶς; βλασφημεῖς; τολμᾷς νὰ ἀντιλέγῃς; Τρέξε γρήγορα, ἢ μᾶλλον τρέχω ἐγὼ νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά του, καὶ ἡ πριγκήπισσα ἐπέταξε μᾶλλον ἢ κατῆλθε τὴν ὑψηλὴν κλίμακα τοῦ πύργου Τέλος ἔφθασεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ ποία δυστυχία, ποία ἀπογοήτευσις! Ὁ ποδηλάτης ταχὺς καὶ ἀδιάφορος εἶχεν ἐξαφανισθῆ Ὁ νέος Λόεγγριν, κατασκονισμένος καὶ λασπωμένος ἐχάνετο ὡς φαιὸν σημεῖον μακρὰν εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Τότε ἡ τροφὸς δὲν ἐκρατήθη πλέον: «Εἶναι δυνατὸν μία πριγκήπισσα νὰ εἶναι τόσον μωρά; Νὰ οἱ καρποὶ της ἀνατροφῆς τῶν κοριτσιῶν τῆς μόδας. Ἄλλοτε ὑπανδρεύοντο λογικὰ καὶ φρόνιμα. Τωρα περιφρονοῦν τοὺς πρίγκηπας τὸ πρωὶ διὰ νὰ κατηλήξουν τρέχουσαι τὸ βράδυ ὀπίσω ἀπὸ ἕνα τυχοδιώκτην, ὁ ὁποῖος σᾶς γυρίζει τῆς πλάτες».

Ἡ πριγκήπισσα ἐστέγνωσε τὰ μάτια της. Πᾶμε εἰς τὸν πατέρα μου, εἶπε. Ἡ ἀνάγνωσις θὰ μὲ παρηγορήσῃ. Εἰς τὸ βιβλίον τοὐλάχιστον θὰ ἐπανεύρω τὸν ἥρωά μου. Ὁ μῦθος δηλοῦ....